

s-a părut doar un vis s-a îndeplinit în vara lui 2011, căci Părintele mi-a ascultat dorința. Și mai minunat este felul cum s-a întâmplat totul până să ajung la Prislop. Astfel, în prima zi de concediu, mi-am zis să fac un drum până la biserică, unde văzusem odată un anunț că se fac pelerinaje la Prislop. De la pangar am primit cartea de vizită a celui care organizează pelerinaje. Am sunat și am aflat că se merge în pelerinaj tocmai ziua următoare, marți! Iată cum Părintele le-a aranjat pe toate! Și uite așa, în dimineața următoare eram în drum spre Țara Făgărașului. Am ajuns la Prislop seara, după ce vizitasem anterior mai multe mănăstiri. Nu vreau să exagerez cu ceva, dar am simțit că ultima parte a traseului către Prislop l-am realizat în cinci minute, nevenindu-mi să cred că am reușit să ajungem atât de repede. Nu se poate exprima în cuvinte ceea ce am simțit după ce am ajuns în curtea mănăstirii, iar mai apoi la mormânt, realizând doar după câteva zile că am avut parte de clipe desprinse din Rai. După ce am ajuns acasă, timp de trei zile eram încă sub impresia trăită la Prislop, reușind să mă spovedesc pentru prima dată în Postul Sfintei Marii, căci până atunci eram și eu un „creștin” comod – cu spovedania făcută doar de Paști și Crăciun. Lunile ce au urmat s-au dovedit a fi mult mai fructuoase din punct de vedere duhovnicesc, dar și în plan personal.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Părintelui Arsenie Boca că mi-au oferit toate acestea și mai ales că nu m-au uitat niciodată! Sfinte Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!

Vlad HERMAN

Aspazia Oțel Petrescu:

***„Cel ce vrea să scadă la crucea lui,
mai mult își adaugă”***

Născută pe 9 decembrie 1923, în localitatea Cotul Ostriței, Ucraina de astăzi, Aspazia Oțel Petrescu este una dintre puținele persoane rămase în viață care au avut parte de binecuvântarea Părintelui Arsenie Boca. L-a cunoscut în iarna lui 1948, când era încă studentă, iar viața ei a fost marcată de această întâlnire. A ajuns apoi la închisoare, executând 14 ani de temniță grea, la Miercurea Ciuc, Mislea, Dumbrăveni, Jilava, Botoșani și Arad, doar pentru „vina” de a face parte din „Cetățuia” (în timpul liceului), organizația de tineret a femeilor din Mișcarea Legionară, din cadrul „Liceul ortodox de fete” Elena Doamna din Cernăuți.

***Părintele Arsenie Boca, „un călugăr înalt,
subțire, îmbrăcat în alb, de o frumusețe
nepământească”***

Este adevărat, am avut și eu fericirea să primesc sfânta binecuvântare a Părintelui Arsenie Boca. Era în iarna anului 1948, eram studentă în ultimul an la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Cluj, multe examene, multe îngrijorări. Peste toate, mă aflam într-o criză psihică, izvor de multă neliniște, nu mă spovedisem de patru ani și simțeam acum nevoia să-mi rezolv această supărătoare problemă. M-am rugat fierbinte să aflu un duhovnic care să mă vindece sufletește și, Domnul, în marea Sa milostivire, m-a chemat prin Zorica Lațcu atunci (mai târziu maica

Teodosia), la cel mai adorat părinte duhovnic din Transilvania. Am pornit, deci, spre Părintele Arsenie, cu elanul tinereții spre Sâmbăta de Sus, mănăstirea Brâncoveanu din munții Făgărașului, unde Părintele Arsenie împărțea pace și lumină miilor de credincioși care veneau după sfat și mângâiere.

Cu inconștiența specifică vârstei am pornit printre troiene să străbatem pustietatea munților potopiți de iarnă, o iarnă destul de grea. Pe drum, Zorica m-a familiarizat cu monumentală personalitate a Părintelui, sporind în mine sfiala care mă bloca, îmi tăia și fărâma de curaj cu care pornisem la un astfel de demers. M-am rugat în sinea mea pe drum ca să-l cunosc pe Părintele direct, fără prezentarea Zoricăi. Nu știam de ce, nu știam dacă ar fi posibil așa ceva, dar mi-o doream din tot sufletul. Când am ajuns la țintă, Zorica a zburat să-l caute pe Părintele, iar eu am rămas singură ca să-i aștept întoarcerea împreună cu sfinția sa. Stăteam singură în chilia care ne-a fost repartizată, stăteam în fața geamului deschis și contemplam peisajul mirific. Aveam lacrimi șiroaie pe obraz, plângeam adânc și temeinic, fără să știu de ce. Mai târziu am învățat că ori de câte ori ne atinge aripa divinității o primim această binefacere cu lacrimi. Deci, printre lacrimi admiram splendorile locului, inundate în oceanul de frumusețe făurit de meșteșugara iarnă. Un alb desăvârșit, imaculat, dădea peisajului o puritate absolut fascinantă, un fum albastru completa peisajul, se înălța dintr-un trunchi în care era practicat un tămâier. Fumul care se înălța direct, pentru că nu era nicio pală de vânt, mărea impresia de sfințenie a locului. La un moment, în liniștea desăvârșită, mi-a întrerupt

contemplarea o întrebare. Un glas blând, aproape tandru, mi se adresa în grai ardelenesc: *No, da ce s-o întâmplat?* M-am întors brusc și am văzut în fața mea un călugăr înalt, subțire, îmbrăcat în alb, de o frumusețe nepământească, care mă privea foarte atent. M-am speriat, era să cad, dar mâna Părintelui m-a oprit de cădere. Ochii care mă priveau erau nespui de frumoși, de un albastru luminos, dar privirea lor nu avea limite. Nu știu cum să explic lucrul acesta, era parcă prelungită la infinit. Eram atât de uluită și înfricoșată, pentru că am intuit că mă aflu în fața unui om cu totul deosebit, eram incapabilă să adresez un cuvânt de răspuns, eram total blocată. Părintele a continuat: *de ce te-ai speriat, nu așa ai vrut să mă cunoști? Sunt pregătit să te ajut să rupi zăpădul cu nenumitul.* Așadar, Părintele știa tot, știa că am dorit să-l cunosc în intimitate, știa pentru ce am venit și această cunoaștere se reflecta în minte pentru că, în acel moment, mi-am revăzut fulgerător toată viața și am înțeles cu o luciditate înspăimântătoare esențialul din problemele mele. Părintele a continuat: *trebuie să știi că lupta cu cel rău este o cursă cu obstacole, îți trebuie curaj să le depășești, chiar dacă pe undeva sunt și greșeli.* Părintele a accentuat puternic cuvântul curaj și a trecut ușor peste cuvântul greșală. Atunci am învățat cum era vorba Părintelui, scurtă, dar foarte clară, tocmai datorită accentului cu care sublinia esențialul.

„Lasă sfiala la o parte, nu totdeauna sfiala este și virtute”

La cină, Părintele mi-a spus că mă va spovedi și mă

va împărtăși în Postul Sfințelor Paști. Aveam nevoie de pregătiri. Cum stăteam cu mâinile încrucișate pe masă, și-a așezat ușor mâna pe încheietura mâinilor mele, spunând: *lasă sfiala la o parte, nu totdeauna sfiala este și virtute, ia curaj de aici, mai lasă din când în când Vavilonul în care trăiți voi și vino aici să iei o gură de aer duhovnicesc. Vei veni în cursul Sfințelor Paști și vom rupe zăpăsul, îl vom rupe în mod sigur și va fi bine.* Am revenit, deci, în ajunul Floriilor, am participat la Slujba Floriilor, cea mai miraculoasă Liturghie din viața mea, nici una nu a putut să depășească mirajul acestei Sfinte Liturghii. Paștele căzuse în anul 1948 în 2 mai, ne aflam deci în plină primăvară. Slujba s-a ținut în altarul liber din mijlocul grădinii, de lângă biserică, Pentru că erau prezenți mii de oameni, imposibil să încapă toți în bisericuța destul de mică. Eram cu toții cu adevărat lângă o gură de Rai, simțeam și trăiam acest miracol, cântau sfinții părinți, cântau teologii veniți de pretutindeni în străină, cântau păsările pe ramurile verzi și înflorite, fremătau copacii și susurau apele în imnele de slavă. Natură și oameni, îngenunchiați în rugăciune primeau cu recunoștință pe creștete lumina revărsată din plin din cerurile Părintelui Veșnic.

„Cel ce vrea să scadă la crucea lui, mai mult își adaugă”

Luni, marți și miercuri am fost consemnată la chilie; în singurătate și tăcere a trebuit să mă pregătesc pentru Taina Mărturisirii. Pe lângă canoanele de rugăciuni, am primit să citesc, în manuscris, primul capitol din Cărarea

Împărăției. Nu a fost un canon această lectură, ci o adevărată lectură în duh și adevăr. Miercuri, după Vecernie, am intrat în spovedanie, liniștită și plină de curaj. A fost o mărturisire lungă, completă, amplă, eliberatoare. Părintele mi-a făgăduit că se va ruga Maicii Domnului ca să ne spună dacă este sau nu voia Domnului să iau calea monahismului. Urma să vin să iau răspunsul la Adormirea Maicii Domnului, deci în 15 august. Condiția era să respect răspunsul primit de la Maica Domnului, chiar dacă nu va fi cel dorit de mine. Curând am aflat că chemarea Domnului era jertfă, era la mărturisire, dar nu pe calea monahismului, ci pe cel al închisorii. Părintele a știut de la început lucrul acesta, dar nu a vrut să mă sperie sau nu știu care erau gândurile sfinției sale. Eu mi-am dat seama că Părintele m-a pregătit pentru această chemare abia când am ajuns în temniță și am pus cap la cap tot ce mi s-a întâmplat și tot ce mi-a spus în acest interval. În primul rând, m-a împărtășit fără niciun canon, deși nu mă spovedisem de patru ani; deși eu aveam nevoie de tăria ce mi-o dădea Sfânta Euharistie, Părintele putea să mi-o refuze pentru că mă despărțisem atâția ani de ea. M-a dezlegat știind că nu de acest canon voi avea parte, ci de un altul, mult mai dur. Mi-a dat ca și cuvânt de învățătură pentru toată viață o sintagmă care avea să mă avertizeze că nu e bine să ceri ușurare la încercările pe care le voi întâlni. Sintagma era următoarea: *cel ce vrea să scadă la crucea lui, mai mult își adaugă.* Era un avertisment că bine îmi va fi mie dacă voi accepta cu ascultare tot ce-mi va fi hărăzit, pentru că Domnul a spus *Ia-ți crucea ta și îmi urmează Mie.*

„Suferința, pe lângă durere, este și ascultare și această ascultare binecuvântează chemarea”

În Joia Mare, când mi-a pus în mâini lumânarea ca să luminez cărarea, mi-a spus: *ține și tu lumânarea aceasta, nu te mai mira atât*. Părintele o dusese într-o furtună cumplită, fără ca ea să se stingă. În mâna mea s-a stins imediat și mi-a zis atunci Părintele: *vezi că trebuie să înveți cum se ține o făclie în furtună*. Știa ce vijelii voi avea de parcurs și îmi atrăgea atenția că în furtună trebuie să știm cum să ne ținem aprinsă făclia, ca să nu ne pierdem în deznădejde. Tot în Joia Mare, când mă poftise și pe mine la cină, m-a sancționat pentru că din cauza sfielii mele proverbiale a trebuit să mă cheme de două ori. Mi-a zis așa: *ca să înveți ce înseamnă ascultarea, te voi pedepsi; pentru neascultarea ta de acum, nu vei merge cu noi la slujba celei de-a doua Învieri, ci vei face ascultare la biserica de jos*. Ca să mă ferească de o nouă ascultare și să-mi arate cum e răsplătită ascultarea, Părintele Arsenie l-a pus pe Părintele Justin (n. ed. un monah al mănăstirii) să aibă grijă de mine, nu cumva să cad în ispita de a merge pe furiș la peșteră. Am văzut că ascultarea este generos răsplătită pentru că nimeni din cei ce au fost la peșteră nu au putut să vadă splendorile convoiului de întoarcere cu Părintele în frunte, în lumină, urmat de o mare de fețe luminate, de stelutele lumânărilor, în cântările de „Hristos a Înviat!”. Era ceva de nedescris, ceva ce nu se poate imagina. Din experiența mea de întemnițată, am aflat de multe ori că suferința, pe lângă durere, este și ascultare și că această ascultare binecuvântează chemarea.

În pregătirea Părintelui a fost și un avertisment pentru una din primejdiile ce puteau să-mi facă mare necaz în parcurgerea anilor de detenție. Mi-a zis: *fereste-te de Toma, Toma fiind simbolul rațiunii cea incapabilă să accepte; rațiunea nu crede pur și simplu în miracol. Are nevoie de dovezi, de argumente*. În temniță, rațiunea mi-a arătat că suntem pierduți, că tirania este atât de absolută încât nu era loc de nicio șansă de salvare. Singurul lucru care era de urmat și care cu adevărat ne-a ajutat a fost să acceptăm suferința și să o trăim ca pe o treaptă de iubire. Am supraviețuit noi, ce am sfidat concluziile rațiunii și am crezut nelimitat în miracol; supraviețuirea noastră este cu adevărat un miracol și s-a datorat intuiției de a ne supune întru totul încercărilor în pofida raționalului care ne spunea că nu este nicio salvare pentru noi. Încrederea că la Dumnezeu totul este cu putință ne-a salvat. Părintele spunea că de fapt destinul nostru este o chemare și chemarea este de fapt o chemare la ascultare. Cum chemarea mea era la jertfă, deci la suferință, Părintele mi-a dat la plecare mai multe binecuvântări, după cum mi-a explicat teologul Leonida de atunci, mai târziu Părintele Antonie, mitropolitul Ardealului: fiecare binecuvântare pe care mi-a dat-o Părintele era pentru situațiile limită prin care aveam să trec, printre care, bineînțeles, și căderi inerente unei astfel de cumplite prigoane.

Cu lacrimi în ochi, mărturisitoarea Aspazia Oțel Petrescu își arată tristețea ce o cuprinde din cauza faptului că nu l-a mai căutat pe Părintele Arsenie, după ieșirea din temniță în 1962.

Nu l-am căutat pe Părintele Arsenie, duhovnicul dăruit de Dumnezeu ca să-i bat cu recunoștință metania cuvenită, nu l-am căutat nu pentru că nu l-am iubit, ci

pentru că mi-a fost frică să-i duc la poartă trena mea de urmăritori. Această trenă putea să-i facă și mai mult rău decât a avut parte, dar nici nu era nevoie să-l caut. Părintele Arsenie este un mijlocitor neobosit față de Sfânta Treime pentru toți înduhovniciții săi. El ne ajută ori de câte ori îl rugăm, bineînțeles dacă îl rugăm pentru cele bune și de folos sufletelor noastre. Din acest motiv este atât de solicitat și atât de adorat. În ce mă privește, ori de câte ori am fost năucită de întâmplări, i-am cerut luminarea și, prin minunate căi, greu de explicat cu rațiunea, mi-a deslușit despre ce era vorbă. Niciodată nu m-a lăsat fără răspuns - din adâncul inimii veșnică recunoștință Preasfinte Părinte. Legătura mea cu Părintele de la despărțirea noastră a fost numai așa, în duh, în întâmplări cu totul miraculoase, niciodată nu m-a lăsat fără ajutor și fără răspuns.

Părintele Arsenie a fost canonizat de popor, se vede, este solicitat, ajutat din răspunderi oamenii, din dragostea lui nesfârșită pentru oameni... Mă gândesc că n-a fost pentru nimeni nicio îndoială că Brâncovenii s-au sfințit prin mucenicie, poporul a știut lucrul ăsta, din capul locului l-a numit domn român și domn creștin. Cât de târziu a venit recunoașterea arhierască știm cu toții.

N-am fost nici la Sâmbăta, deși Părintele Antonie m-a rugat în repetate să vin să văd ce a făcut la Sâmbăta în numele Părintelui. La început am avut alte preocupări, cu schitul nostru de la Nislea și nu mi-am îngăduit un timp ca să merg acolo, pe urmă a fost prea târziu. De la mormânt, Părintele îmi trimite permanent semne, vine câte un credincios care îmi aduce fie o floare, fie untdelemn din candela care arde la mormânt. Părintele îmi dă totdeauna semne, că știe că sunt cu gândul îngenunchiată permanent acolo.

Pr. Ramba Gheorghe:

Părintele Arsenie Boca, vrednic de a fi canonizat

L-am cunoscut pe Părintele Arsenie la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, de lângă Făgăraș, în vara anului 1945. La inițiativa și sub îndrumarea Părintelui Arsenie, starețul mănăstirii, s-a organizat o tabără. Au participat în special elevi și studenți, dar și credincioși, mai ales intelectuali. Au fost cam 30 - 40 de persoane: făgărășeni, sibieni, brașoveni, bucureșteni. Am participat și eu - absolvisem liceul. Tabăra a durat două săptămâni.

Luam parte zilnic la sfintele slujbe și în rest la anumite lucrări: amenajări de terenuri, construirea unor lacuri, îndreptarea cursului unui râu. Părintele era mereu cu noi, ținea predici, ne dădea sfaturi, ne supraveghea, ne îndruma pe calea credinței și a vieții în societate. Eram foarte mulțumiți și fericiți că eram sub ocrotirea unui dascăl despre care auzeam atâtea lucruri minunate: că era înainte văzător, că știa gândurile și faptele oamenilor, că le înțelegea necazurile, le alina suferințele sufletești și bolile trupesti; că era puternic cu duhul, dar și cu trupul. Forța fizică a Părintelui am văzut-o și eu într-o zi. Amenajam un teren lângă o pădure de fagi, fiind cu noi și Părintele. La un moment dat trece prin pădure un car încărcat cu lemne. Carul s-a lovit de un fag și nu putea să treacă mai departe. Cei doi oameni care erau cu carul au încercat să-l dea la o parte cu un par, dar n-au reușit. Atunci au luat securile să taie fagul. Părintele și

noi toți urmăream ce făceau ei. Când Părintele a văzut că vor să taie fagul a strigat la ei să se oprească. ~~Am~~ mers la ei, a luat parul și singur a dat carul la o parte. ~~Loc~~ or le-a dat un ajutor iar nouă ne-a făcut o bucurie, arătându-ne cine este.

Mama mea mergea mult la mănăstire. Cum era cam firavă și bolnăvicioasă, uneori se gândea să nu meargă, că drumul era destul de lung, 12 km, dar simțea un îndemn să meargă să-l asculte pe Părintele și pleca pe jos bolnavă și se întorcea sănătoasă.

O mătușă a mea avea multe necazuri în familie și se ducea uneori la ghicitori. Odată, când a mers la mănăstire, Părintele i-a zis, fără ca ea să-i spună că a fost la ghicitoare: „Cheamă-mă pe mine doctor, nu te duce la vrăjitori!” iar băiatului ei, care era cam de 15 ani și care era cu ea, i-a spus „măi, să nu-l mai bați pe moșul tău”.

Unor credincioși din Voivodeni le-a zis Părintele: „mergeți repede acasă, că la voi e foc”. Și așa oera, se aprinseseră câteva case.

Părintele Dimitrie Mamina mi-a povestit: am fost la Sâmbăta, la Părintele Arsenie. Aveam intenția să-i pun zece întrebări. Ca de obicei Părintele era în curtea mănăstirii și vorbea pentru toți cei prezenți. Când a terminat, câte unul mergeau la Părintele pentru probleme personale. Părintele s-a uitat la mine și mi-a zis: „Hai Mamina, că la nouă întrebări ți-am răspuns, să-ți răspund și la a zecea”. Și într-adevăr, cele nouă le înțelegeam eu din vorbirea lui și mi-a răspuns acum și la a zecea. Nu-i spuseseam despre nici una, dar le cunoscuse pe toate.

Vorbea cu multă înțelepciune și putere de

convingere, predica lui era atât de pătrunzătoare încât fiecare din cei prezenți simțea că lui îi vorbește, iar forța mesajului său mișca și cele mai împietrite conștiințe. Era o liniște deplină, nu mișca nimeni, nu se auzea nici un murmur, decât la urmă „mai spuneți Părinte, mai spuneți ceva”. „V-am spus, mă, m-ați ascultat, dar să faceți ce v-am spus, că nu vorbesc degeaba. Eu dau socoteală de voi. Veți fi întrebați: unde ați fost, la Arsenie? Păi nu v-a învățat? Eu vă învăț, măi, dar trebuie să ascultați și să faceți ce vă spun.”

Așa ne-am străduit, două săptămâni să ne folosim de cuvântul Părintelui Arsenie, cuvânt care, plin de har și putere aprindea în noi dorința de a îndeplini cât de puțin din învățătura sa cea îndrumătoare spre mântuire.

Pe Părintele Arsenie Boca nu l-am mai văzut de când am terminat liceul, dar am simțit ajutorul lui în încercările prin care am trecut. L-am căutat la mănăstirea Prislop, unde am mers să ne închinăm la mormântul lui. Mulți credincioși l-au căutat când era în viață și îl caută și azi. Am văzut bătrâni evlavioși lacrimând în fața crucii, am văzut tineri cu dorințe în suflet și cu flori în mâini; am văzut bolnavi în cărje rugându-se cu nădejde, zeci de mii de credincioși merg din toate părțile țării, vin unii cu bucurie să-i mulțumească, alții cu necazuri și-i cer ajutorul. Toți pleacă mângâiați, întăriți în credință, rugându-se: „sfinte părinte Arsenie, ajută-ne!” Se roagă închinătorii părintelui Arsenie, numindu-l sfânt. Credem că este drept să-l numească sfânt pentru că credința lui, slujirea sa preotească, minunile pe care le-a făcut în viață și după moarte, mucenicia lui pentru credință îl arată vrednic de a fi canonizat.

Soția mea Ileana s-a născut infirmă, cu deformație la tălpile picioarelor. A suportat multe operații, dar totuși mergea foarte greu, doar sprijinită de cineva. Pe la vârsta de 13 ani a fost dusă la Părintele, la Prislop, de o mătușă. Credincioșii care erau acolo s-au așezat în rând, așteptându-l pe Părintele Arsenie să-i binecuvinteze. Când a ajuns Părintele în dreptul soției, ea a zis în gând: *Părinte, ajută-mă să pot umbla!* Părintele ridicase mâna s-o binecuvinteze, dar a lăsat mâna jos, s-a dat un pas înapoi, a măsurat-o de sus până jos și de jos până sus și a zis: *Bine, mă, fie!* Apoi a binecuvântat-o. Soția a simțit un fior prin șira spinării și din clipa aceea a putut să meargă singură, foarte bine și fără nici un ajutor.

Când eram preot la parohia Turda Nouă și se făceau lucrările de extindere a bisericii am trimis-o pe fiica noastră la Drăgănescu, unde se afla Părintele. I-am dat fiicei o scrisoare s-o dea Părintelui. În acea scrisoare l-am rugat pe Părintele să vina să ne picteze și noua biserică la Turda. Când a ajuns fiica noastră la Drăgănescu, acolo era atât de multă lume, că n-a putut să vorbească cu Părintele, dar s-a apropiat de dumnealui și i-a întins plicul. Atunci Părintele i-a spus: „Nu, nu-mi făc de lucru cu așa ceva”. Deci i-a dat răspunsul, fără să-i spună ce scrisesem în scrisoare.

Mihai, fiul unei nepoate din satul meu, Voivodeni, la vârsta de 3 ani avea probleme la un ochi. Părinții lui l-au dus la București, dar nu l-au putut trata și i-au scos ochiul. După scurt timp a început să-l doară și celălalt ochi și atunci părinții l-au dus în Germania, sperând să-i salveze măcar un ochi. 11 drumuri au făcut în Germania, dar zadarnic, copilul vedea tot mai puțin, până și-a pierdut

vederea, și mai avea și dureri îngrozitoare de cap, ziua și noaptea. Pe la vârsta de 10 ani l-au dus la Prislop, la mormântul părintelui. Mihai a îngenunchiat, a îmbrățișat crucea și s-a rugat: „Părinte Arsenie, ajută-mă și pe mine, cum ai ajutat pe atâția!” - din acel moment a încetat durerea, nu l-a mai durut capul niciodată. Ajutorul părintelui l-a însoțit în continuare, are o inteligență deosebită, a urmat o școală de nevăzători la Cluj unde a fost tot timpul premiant, făcea și câte doua clase într-un an. Acum (anul 2012) este student la drept în Cluj, are o firmă și este foarte apreciat de cei care îl cunosc.

Cu doi ani în urmă, într-o duminică, după ce am ieșit din biserică am fost întrebat de un credincios pe nume Paul dacă l-am cunoscut pe Părintele Arsenie și eu i-am răspuns că l-am cunoscut. Atunci mi-a spus ca timp de 17 ani s-a luptat să obțină carnetul de revoluționar, dar fără rezultat. A auzit de Părintele Arsenie, s-a dus la Prislop și s-a rugat stăruitor să-i ajute. După o săptămână a primit carnetul de revoluționar. „Mare putere are Părintele Arsenie!” a zis Paul.

Minunea cea mare sunt zecile de mii de pelerini care la Mănăstirea Prislop îl cinstesc pe Părintele Arsenie și cer canonizarea lui.

Părintele Nicolae Bordașiu:

„Părintele a fost arestat și anchetat din pricina faptului că nu m-a denunțat pe mine”

La cei 89 de ani ai săi, Părintele Nicolae Bordașiu, parohul Bisericii „Sfântul Silvestru” din București, **a fost foarte apropiat de Părintele Arsenie Boca**, de Sfântul de la Prislop. Născut în localitatea Săbolciu, aproape de Oradea, Nicolae Bordașiu a avut parte, la fel ca majoritatea elitei acestui neam, de ani grei de temniță sub regimul comunist. După ce a reușit să se ascundă de Securitate mai mulți ani, între 1948 și 1955, a fost până la urmă descoperit și arestat, fiind nevoit să suporte chinurile din închisorile de la Timișoara, Jilava, Oradea și Aiud, între 1955-1964.

„Avea niște ochi pătrunzători, care parcă pătrundeau până în adâncul sufletului”

“Cu Părintele am fost foarte apropiat. A vorbi despre Părintele Arsenie Boca în vremurile de acum este foarte greu, mai ales că toate faptele din trecutul sfînției sale îl arată ca un om extraordinar, ca un om pe care astăzi, pentru înțelepciunea lui, pentru spiritul de sacrificiu, pentru concepția lui și dragostea de creștinătate ortodoxă, îl arată ca pe un sfânt, care și-a sacrificat viața slujirii lui Dumnezeu și oamenilor. Pe Părintele Arsenie l-am cunoscut în vremea când eram foarte tânăr, în jurul vârstei de 20 de ani și eram student în București. Aici am auzit despre dânsul și doream mult să-l cunosc, iar împreună cu mine, alți tineri care ne-am adunat împreună și am plecat la Sâmbăta, la Mănăstirea Brâncovenească, unde Părintele trăia pe atunci. În grupul cu care m-am dus la Sâmbăta au fost și alți studenți, precum cel care s-a numit atunci Leonida Plămădeală (mitropolitul

Antonie de mai târziu), a fost Roman Braga (arhimandritul de acum, care a înființat o mănăstire în America de Nord), a fost Stelian Manolache (cel care revigorat viața mănăstirească de la Râmeț, Alba) și mulți alții. Ajunși la Sâmbăta am rămas deosebit de impresionați de personalitatea Părintelui Arsenie. Avea niște ochi pătrunzători, care parcă pătrundeau până în adâncul sufletului. Acolo ne-a fost dat să vedem cum, într-o zi de lucru, în jurul Părintelui erau cârduri de oameni, care îl urmau atrași de o forță nevăzută, aparte. Am rămas cu această impresie despre personalitatea Părintelui tot timpul vieții.

„Părintele a fost arestat și anchetat din pricina faptului că nu m-a denunțat pe mine”

S-a întâmplat că, peste câțiva ani mai târziu, au început arestările studenților. Cum eu făceam parte din Asociația Tineretului Ortodox Studentesc și ne-am opus sărbătorii de 1 mai cu mititei și sarmale și îi îndemnam pe creștini să sărbătorească ziua Patimilor Domnului din Sâmbăta Mare, am fost urmărit pentru a fi arestat de poliție. Eu am scăpat de arestare și am trăit ascuns vreo 7 ani. În începutul acestui drum de fugă, m-am ascuns la Timișoara. Exact în timpul acesta, Părintele Arsenie primise însărcinarea de a reorganiza viața mănăstirească de la Prislop și a adunat în jurul sfînției sale câțiva tineri, printre care Părintele Antonie Plămădeală și Părintele Dometie Manolache. Ei i-au sugerat Părintelui să mă caute și pe mine undeva și Părintele m-a căutat până unde a găsit locul unde eram ascuns și a venit la mine, la Timișoara. Eu ziceam în sinea mea că de comuniști nu mă poate scăpa și numai s-ar fi